

Rozhovory o naději ...

KAZATEL JOSEF CEPL A BENEFIČNÍ SETKÁNÍ V ADVENTU 2025

Námět na ten dnešní rozhovor se nám v „edičním myšlenkovém plánu“ objevil téměř před rokem. Tehdy při benefičním koncertu 2024 u adventistů v České Třebové jsme si řekli, požádáme pana kazatele Josefa Cepla přesně za rok o rozhovor.

Uteklo to jako voda. Pan Josef Cepl nás přijal a vzniklo krásné povídání, na půdě modlitebny Církve adventistů sedmého dne, a nejen o Adventu.

Loňský benefiční koncert, věnovaný sbírce pro mladého Adama, byla pro nás první příležitost u vás na tomto typu koncertu jako návštěvník být a účastnit se. Bylo to něco ohromného, lidsky krásného. Na tu atmosféru nezapomeneme. Nebyla to ale vaše první benefice zde v České Třebové. Která byla ta první?

To bylo o rok dříve, kdy jsme s těmito benefičními koncerty začínali. Tady v Adventu se každý rok tradičně koncertovalo. Mnoho, mnoho let dozadu. Až bychom došli do doby totality, kdy tady začínala skupina bluegrass. Ta jejich hudba měla opravdu „vodpich“. Byly to duchovní písně a používali spoustu kytar. Ale vynikala především banja. Bylo to nádherné. Občas tady ještě zahrají. Bylo jich hodně a říkali si „Stádo“. Dneska to „Stádo“, když je velmi, velmi prosím, tak občas vystoupí. Mají už trochu problém, jednak jsou už starší lidé a taky se mnozí rozutekli do světa. Zpěváci i hráči. Musejí se pak secvičit, bez cvičení nelze dobře vystoupit. Na ně navázal Worship, oficiálně je to Worship Česká Třebová. To už má taky svou tradici. To uvádím právě v souvislosti s adventními koncerty. Ale hrají a zpívají taky k Velikonocům a ostatním svátkům.

Myšlenka adventních benefičních koncertů mne napadla před třemi lety. Letos je teprve třetí ročník, kdy benefice ve prospěch někoho v České Třebové je uspořádána a připravována.

Před třemi lety jsme dělali benefiční koncert ve prospěch dospělého Romana Balcara v České Třebové, který je po dětské mozkové obrně (DMO) upoután na vozíku a má další přídatné diagnózy, které právě souvisí s DMO. Pečuje o něj maminka samoživitelka a pochopitelně jsou ve složité situaci. To, co Romanovi velmi pomáhalo, byly cílené neurorehabilitace v provedení zdejšího výborného fyzioterapeuta pana Davida Soviše. Ten je známý pomalu v celé republice, jezdí za ním klienti třeba až z Ústí nad Labem, jak jsem se také dozvěděl. Má patnáctiletou praxi a vždy se u svých pacientů zaměřil na jeden segment jejich diagnózy a důsledků diagnózy. Proto má tak dobré výsledky. Jedna terapie, což je 14denní cyklus cvičení, stojí 15 tisíc korun. Roman, aby maminka aspoň udržela ten jeho stav na stejné úrovni – aby se to

nezhoršovalo, potřeboval dvakrát ročně takovouto rehabilitaci. Tehdy jsme si dali za cíl, bude-li to samozřejmě možné, vybrat aspoň na ty dva cykly. Aby aspoň na ten rok maminka byla zabezpečená a peníze ze svých dalších zdrojů či příspěvků mohla věnovat dalším nutným potřebám rodiny, kterých není vůbec málo.

Pro nás byl ten první ročník před třemi léty silnou motivací a povzbuzením, protože lidé, kteří přišli na koncert, vytvořili tu správnou lidskou atmosféru. Hřejivou. A Balcarovi tak vnímali nejenom peníze, které se vybraly, ale i tu podporu. Tu lidskou podporu. Lidé přišli je podpořit a trochu se zabývat tím jejich příběhem a kousíček toho jejich životního příběhu nést s nimi.

Vždycky po benefici je možnost hovořit s těmi lidmi.

Tehdy poprvé jsme nakonec vybrali na místě asi 70 tisíc. Byli jsme v šoku. Měli jsme velký cíl vybrat těch třicet...

Jsme křesťané a pochopitelně jsme to vkládali Pánu Bohu do Jeho rukou. Nejenom koncert, ale také peníze a samozřejmě rodinu Balcarovu, maminku se synem. Musím říci, že jsme vnímali po všech stránkách, tedy i té finanční, Boží přiznání a Boží požehnání. Ti lidé, kteří přicházeli, byli velmi štedří. Chtěl bych zdůraznit, že tenkrát to nebyla veřejná sbírka. Opravdu šlo jen o peníze dárců, kteří přišli na koncert.

To byl první příběh, kdy jsme vybrali na víc než dva roky cílené rehabilitace. To bylo moc fajn.

A loni?

Druhý ročník, který jste už zmínili, tam jsme otevřeli veřejnou sbírku, abychom mohli požádat alespoň několik místních firem o příspěvek pro Adama Farago. Hoch je taky na vozíku a potřeboval přídatné elektrické zařízení ke svému stávajícímu mechanickému vozíku. Potřeboval taky polohovací lůžko. To všechno se podařilo, protože dárci byli zase štedří. Vybralo se přes 130 tisíc korun. Byla to už moc pěkná částka, která stačila nejen na přídatné elektrické zařízení, ale dokonce i na postel.

Shodou okolností později došlo k tomu, že jsme seznámili rodinu Adama se známými ze svitavského sboru adventistů, což je rodina Šmardova. Otec rodiny je ve Svitavách hodně znám, protože jednak je rodák a pak tam dlouhá léta působí jako hasič a po mnohá léta různým lidem nějakým způsobem pomáhal. Jim se taktéž kvůli porodním komplikacím narodil postižený syn, dnes už dospělý, a mají kontakty na rodiny a lidi s podobnými postiženími. Zrovna měli kontakt na jednu rodinu z Podkrkonoší, která používala nádherný polohovací elektrický vozík pro venkovní použití. Prostě ještě jako „bonus“ k ložské sbírce dostal Adam k používání tento vozík na exteriér. Adam má specifickou diagnózu a musí jezdit taky do lázní. Má extrémní lámavost kostí. Speciálně lázně Klimkovice se zabývají terapií těchto pacientů. Mnohé léčebny se pochopitelně bojí, aby se při cvičení nějaká kost nezlomila. Pacient, po kterém Adam elektrický vozík pro venkovní použití dostal, byl po těžkém úrazu, vozík užil tak tři roky a zemřel. Vozík někde stál, zabezpečený, nevyužitý, je to velmi drahá záležitost. Ale byl k dispozici. No, slovo dalo slovo a díky spolupráci a pomoci rodiny Šmardových ze Svitav jsme Adamovi mohli vozík předat.

Druhý ročník benefice byla druhá cenná zkušenost. Zkušenost v tom, že už to poprvé byla veřejná sbírka. Měli jsme možnost navštívit některé firmy a poprosit o peníze, jak jsem zmiňoval.

To všechno nás inspirovalo jít do třetího ročníku benefice, což je letos.

Tak jako jiné církve, i my máme velmi dobrou zkušenost ze spolupráce s vedením města. Ať už to byla paní starostka Peterková, anebo teď pan starosta Řehák a další jejich spolupracovníci.

Spolupracujeme s nimi právě na výběru potřebných. Vybrat někoho pro benefici, kdo je z té škály potřebných právě teď „nejpotřebnější“, je takřka nemožné. Je to velmi těžký úkol. Prali jsme se s tímto nelehkým rozhodováním velmi těžce v prvním ročníku, kdy jsme ještě se sociálním odborem nebyli v tak dobrém kontaktu, jako při druhém a třetím ročníku.

My můžeme aktivně reagovat jen k loňské benefici. Nádherné a kultivované průvodní slovo, nádherné vystoupení vašeho pěveckého sboru Worship Česká Třebová, nádherné vystoupení vašeho hosta Pavla Helana. Adventisté, katolíci, další křesťané a třeba i „nekosteloví“ lidé se zde shromáždili pro dobro věci. Sběrka pro Adama. Pociťoval jste taky takovou – jak to říci – nadčasovou a ekumenickou vnitřní radost jako my?

Bezpochyby ano. Jednak to je samotný prožitek při koncertu, kdy Adam byl přítomen se svou rodinou. Byly tam s ním i babičky a dědečkové...Člověk takovou atmosféru prožívá velmi intenzivně. I když, někde v koutku duše je nějaký stres, aby všechno dobře dopadlo. To znamená, aby program probíhal, jak probíhat má. Aby nedošlo k nějakému selhání – ve smyslu třeba vypnutí proudu. Jsou to víceméně zbytečné starosti, ale každý jsme nějak nastaveni. Já jsem určitou starost samozřejmě měl.

Ale ta radost, že vůbec je možno tímto směrem jít. Že se církve mohou orientovat svobodně. Že si mohou svobodně dovolit připravit koncert a benefici, že svobodně mohou navštěvovat firmy. Toto pořád nepokládám – byť jsme už více než 30 let po sametové revoluci – za samozřejmé. Velmi, velmi si toho vážím.

Službu duchovního jsem začal ještě v době komunistické éry a také jsem zažil, co to je určitý tlak StB. Tehdy v Jaroměři to bylo velmi nepříjemné. No tak si té svobody člověk o to více váží. I když jsem naštěstí v nesvobodě působit nemusel příliš dlouho, svou dráhu duchovního jsem započal v roce 1985 a už po čtyřech letech se všechno uvolnilo. Jenže v člověku to je nějak zakódováno, no a taky jsem vlastně vyrostl v totalitě a nemohl jsem například studovat to, co jsem zrovna chtěl.

Ale Pán Bůh to řídil. Chtěl jsem být veterinář: K tomu jsem v dětství opravdu velmi inklinoval. Což asi podobně mnoho jiných kluků a holek. U mne ta láska ke zvířatům vždy byla velmi silná. Prostě já musím skončit jediné u zvířat.

Toto nedopadlo, ale jak říkám, každý máme nějakou svou životní cestu a dostal jsem se k té duchovenské službě.

Tak a nyní Vás obklopují ty lidské ovečky...

Ano. Této životní cesty vůbec nelituji a i po 41 letech musím říci: Díky, Pane Bože, že jsi mi vůbec dovolil tak dlouhou dobu sloužit v této pozici, Tobě ke Tvé oslavě a taky lidem. Samozřejmě že ta služba je nedokonalá a každý jsme jiní. Máme různá obdarování a rádi inklinujeme k tomu, kde máme ty dary – a tam samozřejmě rádi sloužíme tak strašně šťastně a naplno. No a tam, kde ty dary nejsou, tam taky za příslušnou věc zodpovídáme, za svěřenou část života církve, ale tam to může už třeba i drhnout. Každý kněz, farář, v něčem obohatí společenství, farnost, a něco jim taky nedá. My se docela často střídáme, a právě v církvi adventistů to bylo (ještě donedávna) docela časté. To stěhování, průměrná doba pobytu na jednom místě nijak dlouhá nebyla. Dneska je to už třeba jiné, dnes se to blíží i ke dvanácti letům doby pobytu na jednom místě. Stěhování má taky svůj rub i líc, svá pozitiva i negativa. A když přijde zase někdo jiný, třeba za rok za mne, tak zase on dá sboru něco. Jiný rozměr služby. Právě podle jeho obdarování, které já jsem třeba našemu sboru ani nemohl dát. Čím mne Pán Bůh obdaroval, to jsem mohl vykonávat, a i tím je služba vlastně nádherná.

Obecně se vám stěhovat asi skoro nikdy nechce. Ono je to velká změna. Přetrhání existujících dobrých vazeb. Ale na druhou stranu navázání nových.

Vy jste zde měli dlouhá léta otce Miloše, kterého si nesmírně vážím. Já jsem ho tady díky Bohu taky chvíli zažil. Jsem zde sedmým rokem. Miloš už na faře v České Třebové nějakou dobu není. Chvíli byl v Římě, a dokonce i tehdy jsme se v České Třebové potkali, obejmuli jsme se a bylo to neuvěřitelně fajn.

Nám se povedlo s otcem Milošem potkat přímo v Římě před Lateránem.

No, já zase šel vybírat naši schránku na ulici a my dva jsme se přesně tam potkali. Vlastně jsme do sebe přímo narazili. Bylo to moc hezký.

Je to moc dobře, že se můžeme potkávat.

Ale teď jsem mohl poznat taky vašeho mladého třicetiletého kněze...

Otec Jakub...

A dobře se známe s otcem Adamem, se kterým je spolupráce výborná za ty dva roky, co je tady.

Když jsme otvírali naši rekonstruovanou modlitebnu, přišel otec Adam na otevření. To bylo skvělé.

Není to samozřejmé, jak ekumenická spolupráce funguje u nás v České Třebové. Ta otevřenost sborů, církví a ochota se setkávat na určitých projektech a spolupracovat. A může být toho ještě víc.

Také vztahy mezi duchovními jsou dlouhodobě dobré. Já jsem v České Třebové jenom 7 let, ale mám velkou radost. Předtím jsem sloužil nedaleko odsud. V Jaroměřích jsem

začínal, sloužil jsem taky ve Vamberku. Byl jsem i kousek od Polné, kde je otec Miloš, v Havlíčkově Brodě, v Chotěboři. Měl jsem tedy i v České Třebové kamarády, kolegy, se kterými jsem se stýkal. Oni vždycky jásalí a já jsem jim tiše „záviděl“ (řečeno v uvozovkách, pozn. red.) ve smyslu, že ne všude to tak bylo. Kdokoli tady byl, říkal – hele, v tý Třebové je spolupráce fakt dobrá a je to tam skvělý.

Když zde působil můj kolega a „zastihla“ ho sametová revoluce, Radek Jonczy, on byl dokonce i v zastupitelstvu. Rovněž byl významným hráčem na kytaru a zpěvákem.

Radka si dobře pamatují. Když se v devadesátých letech na gymnáziu učilo náboženství v ekumenickém duchu, tak on tam učil. Moji kamarádi, kteří gymnázium navštěvovali, o tom dobře vědí.

A v té době jsem já působil ve Vamberku, měl jsem možnost být na gymnáziu v Rychnově nad Kněžnou a Žamberku. A samozřejmě v základních školách.

Když se vrátím k tomu loňskému koncertu, to že jsme byli společenství, to jsem já hodně cítil a prožíval jako společenství jedné církve. Že jsme Kristova církev. Jasné, jsme rozdělení v různých tradicích, různě si říkáme, ale ve své podstatě jsme jedním společenstvím s jednou Hlavou, s Ježíšem Kristem, kterého následujeme v těch různých tradicích, jak se to vyvinulo během staletí od prvoapoštolského období. Přítomnost různých spolusester a spolubratrů, a mám radost, že to tak mohu říci, že nemusím říkat jen svým členům sestro a bratře, ale i všem ostatním...

A oni na to slyší...

Každý na to slyší rád, i když nejsme na to ještě úplně zvyklí. Ale to nevadí, je to otázka ještě nějakého času a vývoje. Vnímám taky to – a bylo to vyjadřováno některými dalšími věřícími z různých společenství v České Třebové – že mají radost, že se tady u nás ve sboru něco takového odehrálo. A já zase mám radost, když se něco podaří u vás. Třeba ta nedávná benefice pro nemocnou Johanku.

Velká radost, že jste to uspořádali.

Velká radost je taky to, že jsme během rekonstrukce našeho objektu mohli být v budově Církve bratrské bez jakýchkoliv problémů. Velká radost, že oni mohou být teď u nás, než si to tam dostaví oni...

My jsme se smáli, že je velká výhoda, když adventisté slaví sobotu a ti ostatní neděli, že jste mohli navzájem využívat volné prostory po dobu rekonstrukcí obou objektů, vy i Církev bratrská si pomoci navzájem...

Ano, ta různost tradic může být reálně takto pozitivně využita, to je moc fajn.

Mám takovou vizi, a to může zde působit už jiný kolega, že bychom mohli jako církev se spojit s a uspořádat třeba i tu benefici, která mi hodně leží na srdci, pro někoho vytipovaného, společně...

Samozřejmě opět také za účasti vedení města a všech místních církví... Že by to možná nebylo na škodu. Neříkám, že každý rok, ale někdy...

To je něco, co nás mezi církvemi může taky spojovat...

No, kdyby nás právě toto nespojovalo, tak by to bylo docela smutné. Každá církev, každá tradice, každé společenství si uvědomuje, že Ježíš pomáhal lidem a skoro 50 % času intenzivně věnoval, řekněme, sociálnímu kontaktu, pomoci. A tím myslím třeba jen naslouchání. Rozhovor, uzdravování a dokonce (sem tam) vzkřísil někoho z mrtvých...

Čili když my Ježíše následujeme, tak děláme přeci to, co dělá Ježíš.

Mne nedávno oslovila myšlenka, že každý křesťan má možnost (je to uměle řečeno), ale má možnost „tvořit Krista“. Tam kde žijeme, v tom městě tvoříme, modelujeme před sekulární společností, ale i před sebou a druhými, Ježíše Krista. Protože On říká, že my jsme tělo, On je Hlava. To je obrovská důvěra, když nás takto označuje a má nás samozřejmě rád. Chce s námi spolupracovat i v těchto charitativních oblastech a je to biblické. Okolo Ježíše Krista se tlačili především lidé, kteří potřebovali pomoc a byla to různá společnost, spíš z okraje toho tehdejšího „mainstreamu“. Často podivní lidé, kterými tehdy židovská společnost v Galilei a jinde pohrdala. My jsme tady pro ten stejný úkol. Nejsme žádný exkluzivní klub jako církev, ať už si říkáme jakkoli.

Ano, při koncertu to byla obrovská radost, že jsme tady byli jako společenství, aniž bychom se rozdělovali. Nebylo to tak, že z jedné církve seděli tam a z jiné zase jinde, aby náhodou nebyli blízko sebe, ale bylo to přesně obráceně. Soustředili jsme se na to hlavní téma – pomoci Adamovi. A především ty koncerty mají být velkou oslavou Pána Boha. Obrovská příležitost pro lidi, kteří normálně do kostela, do modlitebny nevstoupí. Příležitost být osloveni. Celým tím programem. Speciálně myslím na texty písní, které zpíval Pavel Helan. V mnoha textech vyjadřuje, že můžeme plně důvěřovat Pánu Bohu, že jsme v Jeho péči. V některých písních toto poselství zaznělo poměrně rázně. Že je tady Ježíš pro hříšníky.

Pavel Helan dokáže být také velmi vtipný. Je to nejen křesťanský písničkář, ale prezentuje se taky jako bavič. To jsme loni taky zažili a v tom to bylo skvělé, netradiční. Moc to pomohlo dobru věci. Lidé se ptají, kdy ho tady budeme mít zas? Pavel Helan se přestěhoval do Chocně, takže ho budeme mít tady blízko pěkně po ruce...

Ale přesto všechno, letos něco bude na benefici jinak. (To za chvíli, pozn.red.).

Ještě zůstaňme u toho krásného kultivovaného moderátorského projevu. Kromě Vás, který vedete rozhovor s rodinou, pro niž benefici organizujete. Na scéně je (alespoň loni) další muž v roli moderátora. Velmi kultivovaný projev. Z pohledu diváka je docela hezké, že to máte takto rozděleno mezi více lidí s moderátorským průvodním slovem (vy a ještě někdo). Kdo je ten další moderátor? Představte nám ho trochu...

Je to bratr v Kristu David Horák. Dlouholetý starší sboru. Původně z Jižní Moravy, přišel se do České Třebové, dlouhá léta tady žil, ale postavili si dům v Litomyšli. Tam společenství sboru nemáme, působíme zde.

David je inženýr, velmi kultivovaný člověk. Takže ano, velmi příjemný člověk pro toto moderování a provázení programem.

Tuto část přípravy já osobně nemám na starost, ale předpokládám, že to letos bude stejné a mohl by nás David opět provázet.

Necháme se programem benefice překvapit a víc nevyzvídáme.

Existuje hodně sbírek a hodně sbírek je směřováno někam do „velkého centra dění“, ale méně sbírek se zaměřuje na konkrétní potřeby konkrétních lidí v konkrétním místním prostoru. Vaše benefice jde přesně tímto směrem. Ted' a tady. Pro konkrétního člověka. V České Třebové a okolí. Toto je úžasné. Jenže vše zorganizovat, naplánovat, oslovit, připravit, to už takové úžasné mnohdy nebývá. Je za tím spousta tvrdé práce a možná i stresu a starostí. Zvládáte s nadhledem tyto náročné starosti a úkoly? Co z toho je třeba zrovna pro vás docela těžký a méně příjemný úkol, který musíte řešit?

Popsali jste to úplně přesně. Představit si, co vše to taky obnáší. Starosti, to nevím. Mně to spíše přináší velkou radost. Lehčeji by se mi odpovídalo na dotaz, jakou radost vnímám a že je to prostě skvělé, dobré a že je to něco, čeho si vážím. Jak už jste správně postřehli, tak úkoly máme rozdělené. Dejme tomu, že je pro mne nejméně „zábavné“ (není to ale obtěžující), ta všechna administrativa kolem toho. To znamená, abychom to vůbec mohli uspořádat, i když je to zaštitěno Nadací ADRA – a ta má všechna důležitá povolení. Jenže my ta všechna povolení pro Nadaci musíme dostat. Musíme je donést na úřad, projednat. Musím spoustu věcí podepsat. Minimálně patnáct těch nejdůležitějších dokumentů. Včetně myslet na to, že se to musí natáčet, plakáty vylepit. A třeba i jenom dokumenty k finanční kasičce. Kasička na hotovost musí mít potřebné parametry. Musí být zabezpečená. Pokud by přišla kontrola z Finančního úřadu, musí být všechno v pořádku. To musíme garantovat my. Je s tím prostě spojena určitá administrativa a administrativní úkony. Proto také sedím u počítače, vyřizuji to, tisknu... Když třeba obejdu nějaké firmy s prosbou o dar a večer přijdu, už padám únavou, a musím k počítači to zpracovat (darovací smlouvy apod.). No ale to si vlastně zase docela rád po celodenní únavě sednu.

Administrativa je nutná, abychom vyhověli zákonům této země a dodrželi všechny parametry veřejné sbírky.

Samotná administrativa je to nejméně záživné pro mě osobně, protože pro mne je nejdůležitější kontakt s lidmi, ať je to kdokoli. Třeba i kontakt s těmi firmami (lidmi z firem).

Ve kterém měsíci tak odhadem začínáte plánovat tu další benefici?

Obecně máme vizi v tom pokračovat, ať se ty benefiční koncerty stanou nějakou tradicí u nás v České Třebové. Tedy víme, dá-li nám Pán Bůh, bude to pokračovat i příští rok. Konkrétní plány se tvoří vždy už před letními prázdninami, to znamená koncem května, v červnu. Taky z toho důvodu, pokud chceme pozvat nějakého hosta, interpreta – jako byl Ioni Pavel Helan anebo letos Peter Křemen, musíme si tyhle lidi zamluvit. To je první věc.

Druhá věc, která následuje souběžně, je kontakt s paní místostarostkou Válkovou, která má v gesci právě sociální odbor.

Jaký máte způsob, jak „vybrat“ cílového adepta, pro kterého sbírku zorganizujete?

S paní místostarostkou Válkovou jsme v kontaktu a spolupracujeme. Buď nám dá tip přímo ona, anebo nás zkontaktuje na sociální odbor, kde pracuje paní Štarmanová, a hledáme společně, komu věnujeme připravovanou benefici. Ta spolupráce s městem se nám moc líbí. Mají přehled o potřebných, ale nikdo nám nic nevnučuje. Je to oboustranně vítané a je super, že takovou možnost máme.

Je to nádherná kontinuita, v té sociální oblasti, s Městem je spolupráce hrozně moc fajn. Samozřejmě že nejsme jediní, jediné společenství. Město, řekl bych, už tradičně a dlouhodobě podporuje takováto společenství a aktivity.

I my se pořád učíme. Každý rok něco nového, co nás předtím nenapadlo. Například v rámci Pardubického kraje se naskytla i pro nás nová příležitost zapojit se do některého dotačního programu kraje. Hledali jsme cesty, jak nám úředníci Pardubického kraje mohou pomoci, nasměrovat nás na ten správný dotační program. Samozřejmě nejde nám primárně jen o ty peníze. Ale snažíme se tu benefici podchytit nějak komplexně. Už jen ten kontakt s různými lidmi, tady ve městě, ale i na kraji, samotný kontakt a snaha spolupracovat je moc důležité. A mimo jiné je to i nějaká prezentace církve ven. Církve v širším slova smyslu, že se orientujeme také tímto sociálním a charitativním směrem, pomáhat. Vznikají při tom i krásné otázky těch lidí k nám, se kterými se setkáváme. Samozřejmě, nakonec hledáme i ty finanční zdroje pro uspořádání benefice potřebným. Aby – například – bylo na nejen jednu, ale i dvě rehabilitace – jako příklad u té první benefice. I o ty peníze samozřejmě jde.

Pokud by dopadl příslib účasti na dotačním programu z kraje, bude to opět vyžadovat velkou administrativu z naší strany. Ale stojí to za to. To je pro příští benefici.

To, co šlo uskutečnit už pro letošní rok, že se podařilo získat záštitu pana hejtmána Martina Netolického pro benefici. Normálně bych letos na kraj už nespěchal (vize je směřována na benefici roku 2026), ale přiznám se, něco mne osvítilo. Řekl jsem si, vždyť pan hejtman Netolický je Česko-třebovák. Je naším zastupitelem. Dohledal jsem si, že již od roku 2006. Má tady kořeny. Zná i ten náš sbor, ve smyslu, že určitě zná někoho ze členů sboru.

Je to čerstvá zpráva, dostal jsem včera potvrzeno, že pan hejtman záštitu nad beneficí poskytuje. I tato věc, záštita, má své předepsané parametry, ale těm už není tak složité vyhovět.

Musím říci, že každý rok nás nějak posouvá a získáváme další a další zkušenost. Pokaždé se objeví něco, co nás předtím nikoho ve sboru třeba nenapadlo.

Také přemýšlíme, jak zacílit na místní média. Ať už je to Českotřebovský zpravodaj anebo Českotřebovský deník pana Mikoleckého. Spolupráce s nimi všemi je vynikající. Samotné město informace o benefici vyvěšuje na svých webových stránkách a informačních kanálech. Mluvčí města, pan Holý, je k nám rovněž velmi vstřícný.

Hledání místních sponzorů z řad firem. Jdete také touto cestou, jak jste řekl. Jak je to pro Vás osobně náročné – chodit, prosit, přesvědčovat, žadonit o příspěvek, pro někoho potřebného?

Pro mne je to velmi cenné a velkým požehnáním, že jsem měl možnost s těmi majiteli, řediteli nebo jednateli firem hovořit, proč vlastně něco takového děláme.

Ukázat, že tady jsme a že jako křesťané nejsme jenom pro sebe. To v žádném případě ne. To by bylo hodně smutné. Jsme tady k dispozici i pro veřejnost. Ty rozhovory ve firmách byly různé a velmi cenné.

Komunikace s firmami taky není (pro mne) vůbec jednoduchá. Oni na to nečekají, že tam někdo takto fyzicky přijde a bude osobně prosit o peníze. Ty reakce jsou samozřejmě různé. Hlavně nejsme jediní, kdo o Adventu chodí a natahuje ruce (když to řeknu takto ošklivě). Děláme to moc rádi, ale je poměrně hodně dalších a dalších subjektů, které žádají firmy o peníze. Většina žadatelů posílá firmám své žádosti mailem. Takže já si představuji, že když přijdou manažeři ráno do práce, nasype se jim tam hned třeba pět mailů se žádostmi a druhý den zase znovu. Když se tam pak já u nich objevím osobně, tak někteří toho možná mají už plné zuby... Jak je to možné, jak to máme v tom státě, že po nás pořád něco chcete? Jak to máme nastavené a proč to nejde z veřejného zdravotního pojištění? Tam nějaký řekněme Ludva rozkrade spoustu peněz v nemocnici, a kdyby je nerozkradl, Vy byste nemusel chodit a bylo by i na ty potřeby nemocných...

Do určité míry mají pravdu, člověk je trpělivě vyslechne a řekne – ale je to jenom na Vás. Máte svobodnou možnost buď přispět anebo jednoduše řeknete ne. Máte právo se rozhodnout. Já jsem Vás nepřišel nutit, jenom poprosit.

Zkušenosti jsou různé. Ale příběhů lidí (manažerů), kteří by byli naladěni zcela negativně, je v mém případě naprostá menšina.

Ta většina firem má už vytipované potřebné, které podporuje dlouhodobě. Tady přemýšlím, jak to dělat dál? Někdy jsou to zrovna typy lidí, na které vybíráme i my při benefici. Mohou to být třeba zaměstnanci firem (rodina zaměstnance), kterým firma pomáhá. Jednou mi říkali, že měli zaměstnankyni, která zemřela na rakovinu a zanechala malé děti. A tak firma poslala do té rodiny třeba sto tisíc jako pomoc a solidaritu s bolestí rodiny a nezletilých dětí. To chápu, že se některé firmy takto o své lidi starají, ne každá to může dělat. Ale mají třeba vytipované své dlouhodobé sociální projekty. Vedení firmy může rozhodnout, že podporují přesně tyto projekty a na dalších se podílet nebudou. Přes to vlak nejede. Firma se rozhodne, že například podporuje sport v České Třebové a stejná firma dále podpoří školy. Prostřednictvím nich pomůže

sociálně slabým (prostřednictvím školy firma dotuje školní pomůcky lidem, kteří jsou ve finanční nouzi). A v takové situaci, kdy firma má vytipované dlouhodobé projekty sociální pomoci, se tam objevím taky já. To je docela zajímavé. Firma chce pomoci a takto pomáhá, a já taky prosím o pomoc pro naši benefici. Tak jim řeknu to, že si toho nesmírně vážím, jak oni pomáhají jiným, stejně potřebným lidem a naprosto chápu, že nemohou rozdat majetek firmy pro všechny žadatele. Nemohou pomoci všem a nemohou pomoci teď ani nám. Naprosto to respektuji a znovu upřímně poděkuji za jejich pomoc jiným. Že se ve firmě k pomoci jiným prostě rozhodli. Nemuseli dát nikomu nic.

Nakonec se rozejdeme v dobrém, i když příspěvek nedostanu. Ale dělám si určitou praktickou evidenci, protože když se mi to stalo podruhé u stejné firmy, tak už vím, že prostě příště ji nenavštěvovat. Mají to nějak procesně nastaveno a toto by bylo z mé strany už obtěžování. Časem se to u nich může sice změnit (priority pomoci, změna ve vedení firmy a tak dále), ale v krátkém časovém horizontu je to prostě takto.

Práce s lidmi, i ve vztahu k firmám, kam chodím poprosit o příspěvek, je něco, co mne naprosto uspokojuje (no ta administrativa, jak jsem říkal, už trochu méně).

Ve většině případů mne to povzbuzuje. Většina zástupců firem a lidí ve vedení firem, kam jsem přišel, jsou velice vstřícní a chápající. I když například nemohou přispět z důvodů, které jsem popsal (jejich strategie, priority, mají nějaký limit), tak už to, že mne vyslechnou, setkáme se a zjistím, že máme stejný cíl, je pozitivní a fajn.

Potom to má ještě jeden rozměr, a ten jsem nezmínil. Já se jim představuji, kým jsem. Oni se často ptají – a vy křesťané se nezabýváte jenom bohoslužbami? Vždyť vy jste taková uzavřená společnost, ne? Jste v těch svých kostelech a v těch svých komunitách... No a já jim vysvětluju, proč tu benefici děláme a že také toto je jeden z důkazů, že jsme velmi otevřené společenství jako církve (a tady si dovolím použít i množné číslo), církevní společenství... Oni ve firmách jsou docela překvapení, že se nezabýváme jenom náboženstvím. Představa mnoha sekulárně smýšlejících lidí je, že máme pořád bibli v ruce, že se pořád předepsaně modlíme. I tento rozměr, když jim člověk může říci, čím vším se zabýváme a čemu se věnujeme, a zvlášť když ti lidé o ty informace mají zájem a ptají se, je cenný. Někde jsem třeba i půl hodiny ba i déle. Ti lidé mají ke mně otázky. To je skutečně cenné a skvělé, že mám tu možnost odpovídat. Stalo se mi, že jedna manažerka reagovala – vždyť jste mi říkal, že Ježíš je ve Vašem centru a v centru Vaší pozornosti... On fakt pomáhá? Já jsem měla představu, že to byl především „kazatel“. Já jsem odpověděl – no máte, pravdu, že byl také kazatel, ale jen z části. Měl jsem tu příležitost jí říci, proč je pro nás přirozené, že tu charitativní sociální část taky děláme, po vzoru našeho učitele Ježíše Krista. Je to samozřejmě víra v Ježíše, protože kdybychom v tom měli jenom tu lidskou potřebu (motivaci) pomáhat, bylo by to málo a nedostatečné.

Vaše spolupráce je pevně spjata s ADROU. Toho jste se v rozhovoru již dotkl. Pojem ADRA, to je pojem, který zná snad úplně každý napříč společnostmi. Řekněte prosím, jak je vlastně spojena ADRA s adventisty? Taky vnímáme (tušíme), že existuje „ADRA“ a „Nadace ADRA“. Pojd'me si to trochu vysvětlit.

Existuje velká ADRA, organizace, která působí celosvětově, to je všeobecně známo.

Veřejné sbírky jsou v našem případě možné zvláště z toho důvodu, že tu záštitu nad sbírkou má část ADRY, které se říká Nadace ADRA. Nadace ADRA má pro nás obrovskou výhodu, že má povoleno dělat veřejnou sbírku 365 dnů v roce pro celou Českou republiku. A to má své přísné parametry. Například ve prospěch koho se to smí dělat. My už se nemusíme starat o Finanční úřad, přísnou legislativu, schvalování, kontrolu úřadů. Je v tom strašně moc agendy, která by nás neuvěřitelně zatížila a zdržela od té podstaty sbírky a benefice, té práce a té služby. To vše Nadace ADRA udělá za nás.

Přitom, to je obrovská výhoda Nadace ADRA, oni si z toho neberou ani haléř. Všechno, co se vybere, je na účtu Nadace a z účtu Nadace ADRA proplácí faktury a konkrétní službu pro ty, pro které se ty peníze vybírají. Je tam i garance účelu. Na nic jiného to nemůže jít. To garantuje Nadace ADRA.

Ta světová organizace ADRA dotuje ze svých projektů, které má, Nadaci ADRA. To jsou obrovské světové projekty. Nadace ADRA „žije“ (může fungovat) určitým způsobem z té obří práce té velké ADRY.

My to můžeme právě takto využívat, služby Nadace ADRA.

Je to velká humanitární organizace rozdělená na tyto dvě části.

ADRA jako taková existuje už hodně dlouho jako mezinárodní organizace. Zřizovatelem, respektive tu myšlenku založit toto jako mezinárodní humanitární organizaci, měla právě Církev adventistů. Je to i v názvu, že je to Adventistická humanitární organizace. Už od počátku je to založeno na tom, že křesťané jsou tu nejen od toho, aby zvěštovali radostnou zprávu, evangelium, ale abychom rovněž – řeknu to takto – obvazovali zranění a poranění různým lidem, kteří pomoc potřebují. To si ADRA nese dodnes. Myslím, že v tomto jsme si velmi podobní s katolickou Charitou anebo evangelickou Diakonií. A samozřejmě Církev bratrská má rovněž podobná zařízení. Myslím, že všechny tyto mají obrovskou důvěru ve společnost. Víím o tom, že ředitelé těchto charit spolupracují mezi sebou a navzájem se inspirojí. Média si možná spíše vytipovala organizaci Člověk v tísni.

Tyto mezinárodní organizace mají jednu velkou výhodu. Dříve, například ještě pamatujeme pomoc Jugoslávii (kde byla válka), tehdy se vozil například nábytek od nás až do místa určení. To už dneska tak moc není, sbírat věci a vozit je někam daleko. Dnes se upřednostňuje vybrat peníze, aby se tam v místě určení proměnily. Aby se dala až tam lidem práce a aby dle možností lidé tam také sami pracovali na obnově své země, svých domovů, a aby se prostřednictvím vybraných peněz dala práce místním firmám, místním lidem. Hodně se dnes využívají tamní (místní) zdroje. Dnes už se asi nepřeváží starý nábytek kamionem napříč Evropou, když ho mohou lidé sehnat tam u nich anebo někde blíž. Už se ušetří za cestu a využije se tok peněz do oblasti potřeby.

Úžasné je, že tyto jmenované nadnárodní humanitární organizace organizují taky rozvojovou pomoc. Není to jen pomoc humanitární v případě zemětřesení, válek, katastrof, ale taky rozvojová činnost. Oni učí ty lidi pracovat na pozemcích, půdě,

obdělávat a něco vyprodukovat, vypěstovat, aby tam něco vyrostlo. Naučit lidi hospodařit s vodou. Je zajímavé, že i v 21. století jsou příběhy, kdy místní lidé mohou být šokováni, že vůbec něco vypěstovali. Díky příznivým klimatickým podmínkám v některých zemích na toto lidé nebyli vůbec stavěni. Klimatické podmínky se mnohde dost výrazně mění. Už to není tak automatické, že všechno v přírodě bude fungovat přesně tak, jak tomu bylo doposud. Je dobře, když se lidé naučí hospodařit na půdě, jakou tam mají. Například ADRA se orientuje i tímto směrem.

A teď se podívejme konkrétněji na ten letošní benefiční koncert. Komu je určena letošní sbírka?

Letos jsme se rozhodli, že oproti loňsku při benefici nepovedeme přímo rozhovor, jak bylo zvykem.

Vždy je to citlivé pokládat otázky a i v minulosti otázky byly pečlivě připravovány, formulovány a rodina vždy byla předem seznámena s otázkami za oboustranného souhlasu.

Ale ten stres, tlak, přirozeně tam je.

Letos hosty toho chceme ušetřit, o to více jsme si dali záležet na prezentaci rodiny, především maminky.

V tom je již avízovaný rozdíl oproti předchozím ročníkům.

Letos je to o mamince a její dceři Katce. Ten jejich příběh bude zpracován v dokumentu, video projekci. Oni sami si to natočili, okomentovali.

Ted' na tom pracuje střihač, aby to dávalo smysl. Letos budeme mít video prezentaci, medailonek. Budou tam i záběry z rehabilitace, i z Logo - kliniky.

Smyslem sbírky jsou dva účely.

Aby Katka mohla navštěvovat rehabilitace a mohla se rozvíjet, aby byla samostatnější. Protože kdysi bylo řečeno odborníky, že Katka bude jenom „ležák“, dokonce i odborníci neurologové z Motola to předpokládali. A dnes jsou ti lékaři v šoku, když Katku vidí, jaké učinila pokroky. Dvacet metrů ujde sama. Nejen, že už stojí, ale navíc ujde to sama. A s pomocí jde do schodů.

Jenže nemluví. To je ta druhá věc, na kterou se zaměříme. Tedy bude snaha ji také rozmluvit. Hlasové orgány má v pořádku. Ale po dětské mozkové obrně má taky svaly v obličeji ochromeny. Ani si to člověk neuvědomí, že k mluvení potřebujeme nejen jazyk, ale i další pomocné svaly v krku a ústech. Speciální terapie na Logo – klinice v Brně a ve Varšavě způsobuje to, že elektrodami se řízeně pouští elektrický proud do těchto svalů, aby se uvolnily, zvláčnily. Je realistická prognóza, že jednou Katka mamince přímo dokáže ústy říci, že ji má ráda. Že promluví.

Tak jako jsme to zažili při loňské události při benefici s mladým Adamem, spoustu cenných informací se dozvíme přímo během akce. Nebudeme dnes

prozrazovat až příliš. Nicméně. Pokud ještě můžete něco prozradit, povězte nám trochu o její rodině.

Je to celé určené dvanáctileté mladé dívce, Katce Havelkové, která je po dětské mozkové obrně. A její mamince. Zaměříme se na dvojí cíl pomoci, jak jsem již řekl. Jednak rehabilitace, kterou nehradí zdravotní pojišťovna. A pak logopedická pomoc, po dětské mozkové obrně, aby mohla dívka hovořit.

Katka je z České Třebové, je dcerou učitelky, paní Havelkové, ta dlouhá léta učila na základní škole v Nádražní ulici a teď učí v Rybníku.

Mají ještě malého zdravého brášku...

Jste moderní lidé. Jste připraveni nejen na hotovostní dary, ale i na bezhotovostní (bezhotovostně předpokládáme bude vybrána ta větší část). Číslo účtu můžeme napsat ihned:

57333375 / 0300

Variabilní symbol 288.

Je také připraven QR kód (na letáčcích). Snažili jsme se, aby QR kód byl na letáčcích, na všech plakátnicích a v pozvánkách v tisku.

Číslo účtu je sice na těch plakátech docela malým písmenem. Většina lidí si dnes stejně načte potřebné platební údaje prostřednictvím připraveného QR kódu. Ta příležitost k platbě díky tomu je po celém městě docela velká. Dokonce i v Českořebovském zpravodaji, v listopadu i prosinci, je QR kód vytištěn. Najdeme to v Kalendáři akcí a ještě je k tomu přímo článek ve zpravodaji.

Jsme rádi, když se přispívá průběžně dopředu, můžeme už během koncertu nasvítit průběžnou celkovou částku, kterou se již za ty týdny podařilo vybrat. Navíc na plátně uvedeme všechny firmy, které nám přispěly. Neuvádíme částky za jednotlivé firmy, ale loga firem. Jako velké poděkování. Myslím, že ta zpětná vazba je taky moc důležitá.

I po koncertě, ještě v lednu, i únoru je možno přispět. Pro konkrétní pomoc přímo Katce je **důležité mít správně vyplněný variabilní symbol** (pokud například zadáváte ručně). Variabilní symbol je dobré si zkontrolovat.

Uvedení firem a poděkování zveřejňujeme v Českořebovském zpravodaji a na webu města, a také osobně píšu každé z firem dopis s poděkováním, že si jejich pomoci nesmírně vážíme (a hned tam připišu, že se taky velmi těšíme na další ročník s nimi). Jednotlivce (všechny fyzické osoby) nejsme schopni oslovit, to nejde. Ale k tomu slouží zpravodaj, kde všem takto upřímně poděkujeme.

Je možno zažádat o odpočet daně...

Jednak pokud se rozhodne firma darovat, může si příslušnou částku dle zákona odečíst od základu daně. Potřebuje ale darovací smlouvu. Spolupracujeme na této

administraci, firma, my a Nadace ADRA. Je to darovací smlouva mezi firmou a Nadací ADRA (tam se ty peníze posílají). Konkrétně obdarovanou Katku zde zastupuje Nadace ADRA.

Je-li dárce fyzická osoba, může požádat přímo Nadaci ADRA o potvrzení o daru – na základě darované částky (dle zákona minimálně 1000 Kč) na požádání Nadace ADRA vystaví fyzické osobě potvrzení o daru a fyzická osoba může pak v ročním zúčtování daně rovněž využít ke svému snížení daně z příjmu fyzických osob (150 Kč z každé darované tisícovky).

Adresa (kontakt) na Nadaci ADRA je na letáčcích anebo přímo na webu k dispozici:

nadace-adra.cz/o-nadaci/ke-stazeni/jak-usetrit-nadanich.html

(otevřete si prosím odkaz přes **www** v samostatném okně, pozn.red.)

A teď hlavně, kdy to přesně bude? Ve vaší adventistické modlitebně Česká Třebová, Smetanova 1450 - a kdy?

SOBOTA 13. prosince od 18,00 hodin.

Na benefičním koncertu vystoupí jako host hudebník PETER KŘEMEN. Co o něm víme?

Peter Křemen je z Prešova...

Typicky slovenské jméno...

„Peter“ je úplně jasný – slovensky. A „Křemen“? Kdoví, jak se to přímo jemu vyslovuje.

...Můžete se ho na benefici na to zeptat...

On se jistě představí a my jen budeme dávat pozor.

Co o něm zatím vím já, je to slovenský písničkář. Nejprve teda zpíval tvrdý rock, později přešel k něčemu „měkčímu“ a nyní zpívá rovněž křesťanské písně podobně jako Pavel Helan. Tak samozřejmě jsem si ho z nahrávek poslechl, staršovstvo si poslechlo jeho tvorbu a zajímali jsme se o jeho činnost. Řadu textů si prý tvoří sám, a tak se moc těšíme, až ho poznáme osobně.

Loni byl speciálním hostem Pavel Helan. Kdo a jak své hudební hosty vybíráte?

Tuto činnost má na starost hudebně zdatný člověk (lidé) z Worshipu Česká Třebová. Vyhledává možnosti, kontakty na tyto lidi. Podléhá to pak schválení staršovstva, které se k tomu vyjadřuje. Totiž my to máme nastaveno tak, že příspěvky či výdaje na hudebního hosta v žádném případě nebereme z darů a příspěvků pro člověka, pro

něhož je nadace pořádána. Tyto náklady hradíme my, Církev adventistů, výdaj našeho sboru. A sbor žije převážně z dobrovolných sbírek a darů členů, tak jak je to všude jinde.

Pravidelnými hudebními účinkujícími je vaše adventistická hudební skupina Worship Česká Třebová. Co nám o nich prozradíte? Vedoucí souboru je, pokud máme dobrou informaci, paní doktorka Farkačová...

Ano, je to tak. Jde o otevřené pěvecké uskupení a především – jsou to lidi, kteří rádi zpívají. Každý pátek mají pravidelný nácvik, to je samozřejmě taky důležité, pravidelně cvičit. Jsou to lidé, kteří mají různá zaměstnání, a rádi zpívají.

Osobně mám radost, že mezi ně přijde i někdo odjinud, takřikajíc „zvenku“. Například si k nim někdy přijdou zazpívat tři zajímavé dámy, které zpívají v Bendlu a přijdou si také zazpívat s Worshipem tento styl hudby. Například také moje manželka, která miluje hudbu a rovněž ráda zpívá, pohybuje se ve třech hudebních tělesech. Zpívá ve Worshipu, v Bendlu a ještě zpívá Gospely. Podobně to mají jiní lidé, že zpívají ve vícero souborech, kde je to oslovuje a baví.

Worship je tedy velmi otevřené hudební těleso a rádi zpívají jednak při bohoslužbách, a taky při koncertech.

Dokonce vznikla příležitost natočit koncert Worshipu v krásném prostoru Jízdárny zámku Litomyšl. Bylo to k Velikonocům, ale točilo se to až po posledních Velikonocích. Bude to na YouTube uveřejněno k následujícím Velikonocům.

Máme se na co těšit...

Ano, ten koncert měl jedinečnou atmosféru, a navíc v krásném prostředí zámku v Litomyšli.

Je to už mnoho let, co zpívá Worship a Lenka je velmi šikovná sbormistryně a zároveň klavíristka.

Jsou typy lidí, kterým se prostě líbí ten hlavní styl Worshipu. A jsou typy lidí, kterým se Worship líbí, ale také v dalším podání nežli jen v tom základním stylu jejich hudby.

Je to oslava Pána Boha. To samozřejmě. A když člověk k tomu přidá ještě tenhle rozměr, jak to vnímá a cítí, to je důležité,

Co je také silnou stránkou místního Worshipu, že má několik velmi dobrých sólistů z vlastních řad. Když je tam sólista a sbor, anebo se to různě podobně střídá, je to velké oživení. Ne každý chce být či má hlasové dispozice na to být sólový zpěvák, ale na ten počet členů je počet sólových zpěváků prostě ohromující.

<https://www.youtube.com/watch?v=lr08iQbSuXU>

(otevřete si prosím odkaz přes **www** v samostatném okně, pozn.red.)

Vzpomínáme, že před léty na Tříkrálovém koncertě zpíval Worship, Bendl, něco zpívali společně, něco každý zvlášť a krásně se doplňovali.

Pak byla krásná spolupráce na vánočních koncertech v katolickém kostele v Dlouhé Třebové s Dlouhotřebovskou scholou Franty Mikeše...

Minulý víkend zpívali v katolickém kostele v Rybníku na rozsvěcení stromku.

K jejich koncertům ví věci úplně přesně moje manželka.

Z loňských adventních a vánočních vystoupení skupiny Worship Česká Třebová si vybavujeme moc krásnou moderní píseň, ve které si autoři pohráli s textem. Na motivy tradiční koledy jsme zaslechli text „koledy“ k Ježíši ...“A co my ti, jenom dáme, když my toho tolik máme...” (z písničky Ovečky, od skupiny Štěpánští koledníci). Ano, žijeme v nádherné době blahobytu, a ač mnozí si to třeba ani nechceme přiznat, komfortní život a blahobyt vstoupil do mnoha, mnoha domácností. Sami toho tolik máme... A pak, jako v každé společnosti a v životních situacích, jsou i v bohaté společnosti lidé, kteří nějakou pomoc či podporu od druhých opravdu, opravdu moc a moc potřebují. Velmi často to jsou pokorní a vděční lidé. Například: V sobotu 29. 11. jsme se třeba účastnili velmi zajímavého benefičního setkání v kostele v Řetové s názvem Muzika pomáhá. Sousedská benefice, součást projektu Hudba pomáhá, během pořadu se přispívalo na rodinu Štěpánkových z Dolního Újezdu. Mají dva syny, čtyři a šest let. Synové mají „Hunterův syndrom“. Rodiče vědí, že podle diagnózy se synové dožijí tak 16 let života. Ve farnosti v České Třebové nás zase hodně spojuje pomoc nemocné holčičce Johance. Skutečně to farnost hodně spojuje v té vzájemné lidskosti. No a pak jsou tu lidé, a to jste zrovna Vy, kteří tu pomoc, technokraticky řekněme tu možnou „nabídku a poptávku“, nějak dokáží s velkou dávkou kultury a lidskosti, prostě nějak zkoordinovat. Že v tom nikdo nemusíme být sami. Že si smíme pomáhat a podporovat se. Včetně modlitby. Za to je třeba také Vám a dalším organizátorům a koordinátorům poděkovat. Nicméně. Víme, že všechna chvála a sláva náleží výhradně našemu Bohu. A tak se zeptáme. Jaký máte Vy osobně recept nebo radu, který pomáhá Vám a třeba může pomoci i nám ostatním. Abychom nezpychli. Abychom zůstali přirozeně nějak skromní. A tu chválu a slávu z toho plynoucí směřovali výhradně k dobrému Ježíši. Poradíte?

www.youtube.com/watch?v=CDi3Z9uoIE4

(otevřete si prosím odkaz přes **www** v samostatném okně, pozn.red.)

Myslím si, že je vždycky dobré si uvědomit, že ať už člověk disponuje čímkoliv, z čeho má prospěch nejen on, ale i řada lidí v jeho okolí, v církvi i mimo církev, že jsou to dary a schopnosti – dary od Pána Boha. On, Bůh je dárce, a čteme to v Bibli, dárce všech dobrých darů. Takto to zdůrazňuje Boží slovo. „Dobrý“, to je to slovo, které zdůrazňuje, že to slouží k dobru druhým a k Jeho slávě. Samozřejmě, že když se

zadaří a člověk slyší třeba i potlesk (při koncertu), tak se může objevit a jistě probleskne myšlenka – jsme dobrý, to se povedlo, je to super. V tu chvíli si vždy řeknu – ano, je za tím spousta úsilí, spousta nácviků, ale Pane Bože, vždyť je to Tvoje milost. To je Tvoje milost. Tys mi dal hlas, každý ho nemá. Abych zazpíval anebo abych promluvil během koncertu, přečetl nějakou pasáž.

To vědomí, že vše, čím disponuju, je darem od Pána Boha, myslím si, může křesťana vést k pokoře a RADOSTI, že něco svému Dárci vrátím. K Jeho slávě to je. To znamená, že jestliže Bůh mne něčím obdaroval, já z toho mám radost, další lidé z toho mají radost, užitek, tak pozor. I Pán Bůh chce mít radost. I pán Bůh chce být s námi, s námi prožívat tu lásku, vděčnost, naše projevy vděčnosti. Jestliže my jsme Jeho obraz, tak Bůh jako zdroj má ty pravé vlastnosti lásky, on je přímo Láska. On je zdrojem lásky. On nejenže miluje, On je láska dokonalá. On miluje a On má potřebu býti milován, chválen, oslavován. Jestli Bůh mi dal nějaký dar, anebo našemu pěveckému uskupení, anebo komukoliv jinému, třeba dar zpívat a oslovovat písní, hudbou člověka, který zde přijde, pak opravdu je to jenom Jeho milost a patří Mu za to poděkování, vděčnost, dík.

To je základní prevence jakéhokoliv zpychnutí. Protože pýcha nastupuje ve chvíli, když je člověk nadšený ze svého výkonu, ale nechá to tady, v sobě. Nechává to pro sebe. Nejde to už dál, výš (k Bohu), a člověk začne vyvyšovat sám sebe, jak je dobřej...

Spousta lidí argumentuje – ale já jsem se musel moc snažit, než jsem podal takový výkon. Musel jsem dřít, mnoho let. Je to sice pravda, že člověk na sobě mnoho let tvrdě pracoval. Ale i toto je Boží milost. Jeden starozákonní biblický text říká, že Hospodin nám dává moc k dobývání zboží. To znamená sílu, inspiraci, schopnost se to naučit, schopnost být vytrvalý... Doslova všechno je dar od Pána Boha. Když to můžeme takto vracet svou vděčností, tak je to fajn a Pán Bůh má z toho radost. Očekává to a velmi Ho bolí, když člověk ponechává tu oslavu a slávu jenom na sobě.

Z tohoto úhlu pohledu, co jsem všechno řekl, že všechno máme od Pána Boha, pak takový pohled, kdy by měl být člověk jen na sebe pyšný, jaký je dobrý a nepoděkovat Pánu Bohu, tak vlastně to vyznívá strašně primitivně až hloupě.

Ke konci našeho povídání se trochu déle zastavme přímo u tématu Advent. Nejen Advent, ale samozřejmě celé Vánoce a taky samozřejmě Velikonoce, a vlastně celý náš život by měl (mohl) být pevně spjat s nadějí. Ne vždy to tak v těžké době a těžkých osobních situacích je. O Adventu si tu naději, i prostřednictvím setkávání, kulturních, hudebních událostí, vystoupení, anebo takových benefičních koncertů, které jsme zmínili, připomínáme nějak intenzivněji. Myšlenky o naději mnozí dobrovolně pouštíme více do hloubky našich srdcí a duší. Dovolte nám vzpomenout jednu nepatrnou událost před několika léty. Pochopíte, kam tou otázkou směřujeme. Bylo to – opět o Adventu v prosinci 2022 – při poutní mši v kapli svaté Barborky na Lhotce. Tehdy byl farářem otec Miloš Kolovratník. V rámci toho setkání jeden místní farník hovořil chvilku o své osobní zkušenosti z předešlé noci. Hovořil, že měl v sobě minulou noc docela neklid a nevěděl proč. A pak to přišlo. Listoval ještě v noci všelijakými novinami

a v tištěném Českořebovském zpravodaji z radnice, kde se kněží a kazatelé jednotlivých církví působících zde ve městě střídáte v pravidelných duchovních příspěvcích, si přečetl tentokráte Váš příspěvek o adventním věnci a čtyřech svíčkách. Psal jste o smyslu a významu všech svíček, ale přeci zvláštní důraz jste kladl na „svíčku naděje“. Když by, a snad se to nestane, v našem životě zhasly všechny ostatní svíčky (svíce víry, svíce lásky a svíce pokoje), pak svíčka naděje pořád hoří. Třeba už jenom doutná, ale nikdy, nikdy nám nezhasne. A když přijde ta správná chvíle, pak z knotu svíčky naděje se znovu rozhoří pohaslé svíčky ostatních hodnot. Ten farník byl z Vašeho příspěvku tak nadšený, že říkal, hned po přečtení, ve čtyři hodiny ráno, budil svou ženu, aby se jí s touto nadějí svěřil. Musel jí to říci, a to hned. Už nevíme, jestli byla nadšená ve čtyři ráno taky jeho manželka a co mu řekla. A když jí to manžel pověděl, tak za chvíli, v pět ráno, zazvonil u nich telefon, a tam se ozval syn, aby jim sdělil zprávu, že se jim právě narodila malá vnučka Kateřina. To se stalo.

Vědět to, že mi někde v srdci vždycky hoří či aspoň doutná svíčka naděje, je asi moc velká věc. Ať se děje, co se děje...

Platí to i pro Advent roku 2025?

Určitě ano. Naděje je vize budoucnosti. Člověk, který má budoucnost, jinými slovy člověk, který má na koho čekat, nebo na co čekat, má něco před sebou, tak má naději. Vždycky ji mít musí. Setkával jsem se rovněž s lidmi, v psychiatrických léčebnách a také ve věznicích, a mezi nimi byli někteří, kteří neměli na koho čekat anebo na co čekat. A to je pro člověka katastrofa. Takový člověk potom degeneruje a nechce žít. Jinými slovy to znamená, že bez naděje se žít nedá.

Advent je úžasným obdobím naděje. Připomíná nám naději. Dnes ještě máme zapálenou první svíčku, a té se říká prorocká. To znamená, naplnila se prorocství ze Starého zákona a On, Ježíš, se narodil. Období Adventu nám připomíná nejen to, že se naplnilo prorocství a Ježíš přišel, ale tentýž Ježíš říká – a já přijdu znova. Já přijdu znovu. Kdyby všechno zklamalo, byla by válka – což si nepřejeme – a nepřejeme ji Ukrajincům ani obyvatelům Gazy ani v Africe ani jinde ve světě, prostě i v těch nejhorších životních situacích, pokud člověk má naději, že Ježíš přijde podruhé a řekne – Tak Pánové, DOST!

Někdo napáchal dost hodně zla, jiný zase napáchal dost hodně dobra (a toto je fajn). Ale je konec, a Nový začátek. On to slíbil a doba Adventu nás orientuje na Ježíše, do Betléma. Ale Ježíš v tom Betlémě v jesličkách nezůstal. On vyrostl, je naším příkladem, vzorem, hodně nám toho řekl a říká, je naším Spasitelem a zároveň řekl – já se vrátím.

Advent znamená příchod. My to dokonce máme v názvu – adventisté, to znamená čekatelé. Já bych řekl, že v tomto smyslu jsou adventisté vlastně všichni, a teď to myslím opravdu v dobrém, očekávající příchod Ježíše Krista. Všichni jsme čekatelé návratu Pána Ježíše Krista. V tomto smyslu. Tato naděje je generální. Naděje nad všechny naděje. Jistě, máme i dílčí naděje podle toho, v jaké fázi života se zrovna nacházíme, ale můžeme být i zklamaní, když se ta naše dílčí naděje nenaplní. Můžeme i přestat věřit v naději, budoucnost, že například máme otevřenou

budoucnost. Ale ve chvíli, kdy se setkám s Kristem, mám naději. Už od těch jesliček, a postupně se buduje můj vztah s Ním a On ho buduje taky se mnou. A Duch svatý, kterého nám Ježíš zaslíbil, je součástí toho vztahu. Hlavní úloha Ducha svatého není usvědčovat nás z hříchu (to taky), ale hlavní úloha Ducha svatého je přivádět nás k Ježíši Kristu.

A tak bych si moc přál, aby nás Duch svatý, ta třetí Božská bytost, přivedl i o letošním Adventu k jesličkám a k přemýšlení o Ježíšově příslibu, že se vrátí. Co to konkrétně znamená pro mne.

Pak může následovat obrovské poděkování a obrovská vděčnost Kristu, že nás tady nikdy nenechává osiřet. On je tady s námi pořád, prostřednictvím Ducha svatého. Říká nám: Já jsem s vámi až do konce světa. Do skonání věku. To znamená, základní nadějí je Ježíšova věta – tam kde jsem já, budete jednou i vy. Pak už budeme napořád spolu. Už nás nikdo nerozdělí, protože nebude existovat zlo. Prostě jsme všichni čekatelé na návrat Ježíše Krista. A to je velká naděje, která nám dává sílu žít. Že byl Bůh vůbec ochoten se nechat do těch jesliček položit, že se až tak dalece doslova identifikuje s člověkem. Bůh se stává člověkem. Těch bohů, které si lidé navymýšleli, jsou přeci milióny, od té doby, co tady člověk je. Náš pravý a živý Bůh je jedinečný také v tom, že se nejen přiblížil „jakoby“, ale On se přímo stává a je také člověkem. 100 %. Je Bůh a zároveň člověk. Slovo Bohočlověk v češtině zní docela příšerně, ale ve své podstatě to tak je.

O Něho, Ježíše, je dobré a potřebné se opírat, a to v dobách dobrých i zlých. Tato naděje neskomírá a nikdy nemůže zhasnout, protože Ježíš je garant toho, že cokoli vždycky řekl, se taky splnilo. Ani jednu lež nevyslovil

Na úplný závěr nám dovolu, bychom to Vaše zamyšlení, nadčasově aktuální z roku 2022, zprostředkovali taky pro čtenáře roku 2025:

Naděje umírá poslední, ale ještě nezemřela. Mnoho let se říkávalo, to trochu již otřepané: „Vánoce jsou časem klidu.“

Letošní Advent a čas Vánoc je jiný. Klidu si moc neužíváme. Přesto nám zůstává několik hodnot, na kterých lze stavět.

Období Adventu a Vánoc je časem setkávání. Zcela jistě se rádi i o letošním Adventu a vánočním čase setkáme s lidmi, kteří jsou našimi blízkými, a to nemusí být jen ti, se kterými nás vážou příbuzenské vztahy.

Vánoční čas je ale také naším osobním setkáváním s blízkostí daru, který dostáváme, když sami obdarováváme. Vánoce jsou také setkávání

s laskavostí, když sami laskavost projevujeme. Jsou setkáním se světlem, nejen tím z Betléma, ale i setkáním se světlem v rozzářených očích našich blízkých, zejména dětí a vnoučat.

Vánoce jsou krásným obdobím na konci roku i proto, že nám rovněž zprostředkovávají setkání s tajemstvím. Bůh, stvořitel světa a člověka, se v dítěti Ježíši Kristu stává taky člověkem, jedním z nás, aby se s námi měl rád, aby s námi žil, aby nám dal naději.

To v žádném náboženství, vymyšleném lidmi, nemá obdoby. To se stalo jen jednou, jako naprosto originální situace, originální příběh, dar. Je to do značné míry tajemství. V tom tajemství se totiž říká: Člověče, buď za tento jedinečný dar vděčný, protože vděčnost je klíčem k radosti. To není malé sdělení, a tak budme v tom letošním adventním a vánočním čase vděční za život, za to, čím ho můžeme naplnit, byť třeba bude pod vánočním stromkem méně dárků, než jsme byli v minulých letech zvyklí. Budme vděční jeden za druhého.

Na adventním věnci hořely čtyři svíce. V místnosti bylo naprosté ticho. Takové ticho, že bylo slyšet, co si ty čtyři svíce vyprávějí. První vzdychla a řekla: „Já se jmenuji pokoj, moje světlo svítí, ale lidé pokoj nenacházejí a bojují mezi sebou. Nechtějí mír.“ Její světlo se zmenšovalo, až docela zhaslo. Druhá svíce zablikala a řekla: „Já se jmenuji víra, ale jsem nadbytečná. Lidé nechtějí o Bohu nic vědět. Nemá smysl, abych jim svítila.“ Místností se prohnal průvan a druhá svíce zhasla.

Potichu a smutně se přihlásila o slovo třetí svíce: „Já se jmenuji láska. Už nemám sílu dál hořet. Lidé mne dávají stranou. Vidí jen sami sebe a ne druhé, které by měli milovat.“ A svíce zablikala naposled. Vtom přišlo do místnosti dítě a řeklo: „Ale proč nesvítíte?“ a bylo mu do pláče. Tu promluvila čtvrtá svíce a řekla: „Neboj se. Pokud hořím já, můžeme zapálit i ostatní, které pohasly.“ Dítě vzalo svíci, obešlo věnec a podařilo se mu zapálit i ty zbývající svíce.

Vzplály znovu a jasně. Ta čtvrtá svíce, to byla NADĚJE. Ta naděje, která by v našich srdcích nikdy neměla uhasnout. Advent a vánoční čas je především pozváním každému z nás k účasti na radosti z narození dítěte Ježíše, jehož příchod je nadějí, která nás uzdravuje z naší úspěchanosti, z nelásky a také z osamocení.

Zdroj: Českotřebovský zpravodaj (12 / 2022)

Děkujeme.

Jana a Radek BABKOVI.